

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ИСТОРИЧЕСКА ИСТОРИЯ
БЕЗ ПОДТЕКСТ

chitanka.info

Хам-хум вдигна глава. Наоколо — бяла снежна покривка, тишина, бледо слънце над далечните борове.

И лека вихрушка нейде откъм изгрева.

Да! Идваха...

Лежащите край него хора също се надигнаха. Бяха събрани все жени, деца и старци. Тези, които не можеха да тичат бързо, нито ловко да избягват зъбите на мамутите и рогата на бизоните. Останалите — здравите мъже, бяха далеч от тук, задаваха се откъм слънцето.

И гонеха напреде си поредното диво стадо...

Нищо ново. Зимата си вървеше вече двеста нови луни, снегът покриваше земята, изпод него трудно намираха корени и треви. Налагаше се пак да посъберат храна. Много храна. Все пак, в племето имаше доста хора, а всеки от тях притежаваше уста, умееща да зейне като непрогледна пропаст. Или да яде, или да крещи срещу вожда...

Тъй че вождът Хам-хум изпрати ловците към Голямата долина...

И явно бяха попаднали на поредното стадо, подплашили го и сега го насочваха в правилната посока.

Хам-хум живееше вече доста луни, видял бе какво ли не, харесваше му да седи до огъня и да осмуква мозъка от дебелиите кости. Затова и предприе този пореден зимен поход.

Сега неговите воини подплашваха стадото диви добичета, после ги насочваха насам. А тук ги чакаше той с гонячите...

Нищо ново, нищо трудно. Добитъкът се плашеше от всичко, необходимо беше само да го стреснеш. А после — да го насочиш по правилната пътека...

Стадото се показва на близката поляна и се понесе напред. Уплашено, объркано, бягаше в ужас слепешката след първите животни. Които пък бяха най-страхливите и се носеха накъдето и да е — само да са далеч от заплахата назад.

Пък и знаеха правилото на праисторическия и сетне живот — не е важно да си пръв, важното е след теб да има още някой. Който да е плячката...

Хам-хум вдигна ръка и скочи. Иззад борове изхвърчаха жените, децата, старците, няколкото воини, които беше оставил да го пазят...

Първите добичета спряха и вождът добре различи мамутите и бизоните. Уха! Ще има голямо лапане...

После подплашеното стадо зави надясно и...

Полетя в пропастта...

Гръм, трясък, последни мучения и резове...

Всичко затихна...

Хам-хум се усмихна в безкрайната си брада, плавно преминаваща в мощна вълна по гърдите. Сега щеше да прати долу жените и старците. Да режат мръвки и носят нагоре. А мъжете щяха да дерат мамутите. И да вадят мощните зъби. После идваше дрането на бизоните, ваденето на рогата...

Изобщо — поредна, позната и полезна работа.

Докато излапат това стадо и тръгнат да дирят друго за подплашване...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.